

 dereta

Награда
МИРОСЛАВ ДЕРЕТА

Уредник
Зоран Богнар

Жири у саставу:
Зоран Богнар, Јасмина Ахметагић
и Петар В. Арбутина
на двадесетом *Деретином* конкурс
за необјављени роман
доделио је овој књизи Награду
„Мирослав Дерета“
за 2025. годину

Уз подршку
Градске општине Чукарица

Copyright © овог издања *Дерета*, 2025

Саша Буђевац

ЉУБАВИ
КИШНИХ
СЕНИ

Београд
2025
ДЕРЕТА

愛の影の雨

Ai no kage no ame

Ово је дело фикције намењено искључиво забави без намере да иког увреди. Свака сличност са догађајима, компанијама и личностима из стварног живота није потпуно случајна.

С. Б.

Једном давно у селу су живела два сликара и један краљ, који је ловећи недалеко, изгубио пса. Нашао га је у врту једног од сликара. Име му је било Леонардо да Винчи, а име другог сликара људи никад нису сазнали.

С. Б. Димитријевић

12. 9. 2023.

Полиџика

1.

**Славни јапански писац поново
пред читаоцима**

**Нова Курамамијева књига,
прва после шест година**

Хиљаде љубитеља чувеног јапанског писца чекале су прошле седмице у реду пред токијском књижаром у кварту Шинјуку да купе примерак његове нове књиге, прве после шест година, пренео је Танјуг. Курамами је први пут причу о чудноватим љубавима у пустињи написао још као почетник. Сада, више од четири деценије касније, он јој је удахнуо нови живот.

Пре три године осетио је да је време да се поново врати тој причи коју је сматрао несавршеном али да садржи важне елементе, као што су кише, љубави и сенке, и да се поново бави тиме. Тако је стара прича постала део новог невеликог Курамамијевог романа.

„Због корона вируса једва сам излазио и проводио сам већину времена код куће окренут свом унутрашњем бићу. Тада сам помислио да је можда време да

напишем ту причу“, рекао је Курамама. И то је урадио, како је рекао, „као да је извукао са дна фиоке“.

Нови роман је почео да пише у јануару 2020. и завршио га је у децембру 2022. године.

„Кад пишем роман, само тако знам да протиче време“, рекао је писац, „У време када друштво пролази кроз узнемиравајуће промене, питање да ли остати покривен сенима или изаћи на светлост постало је веће питање него икада“, рекао је Курамама у свом интервјуу за Танјуг уочи изласка књиге у Токију.

Курамама није био у Јапану у време изласка књиге. Налазио се у Београду где држи семинаре о мушким ликовима својих романа. Енигма зашто и како је Курамамијев нови роман прво изашао у Србији а потом у Јапану, у старом пишчевом маниру распирује машту армије обожавалаца његовог стваралачког опуса у читавом свету.

Литературная газета
21 декабрь 2024
& С.Б.

2.

Чим је авион узлетео, Хаге Отокоа је добио ерекцију. То је један од разлога због којих је обожавао да лети авионом. Пркошење гравитацији је врло seksi. Моћ је највећи афродизијак, а шта ћеш већу моћ од моћи челика горе у ваздуху, а ти унутра. Можеш да шораш по овим доле мравима, залепљеним за бедну планету.

Хаге Отокоа није био луд да вози ауто једанаест хиљада километара преко асфалтних гудура, а види сад још и ово. Узлетео авион, узлетео и он. То је објашњавао променом притиска у авиону и наглим падом количине крви у његовој глави. Празна глава и пуна кита – шта ћеш лепше?

Када год би био у авиону, осећао се потпуно слободан. То са ерекцијом дешавало му се понекад, чак и када би авион видео високо на небу. Бити између тамо и нигде, потпуно ослобођен у ваздуху као птица, за њега је значило победу. То је та еротика, занос, опијеност животом.

Откуд Хаге у авиону за Београд?

Да не буде неспоразума, прво морамо видети ту ствар око идентитета овог човека. Хаге Отокоа се

рађао на пасошкој контроли токијског аеродрома. До тренутка проласка иза ротирајуће никловане цеви, он је био неко други.

Свеједно, Хаге је знао да на Балкану расту преводиоци који од бљузге *Ошишли са вейром* могу да направе *Прохујало са вихором*. Који би иначе био разлог што је допустио да његов нови роман изађе у Србији, месец дана пре токијске промоције? Са друге стране, велики писац је био мало уморан. Можда је тражио чудновато место на планети где ће мало пролуфтирати мозак, а чудноватијих места од Београда заиста нема много, што ће управо показати догађаји који следе. Да ствар буде још занимљивија, људи који говоре јапански у тој земљи могу се пребројати на прсте две руке, а тек валидни књижевни преводиоци?

Ни он сам се не сећа како је и зашто одговорио баш на тај имејл, поред десетина хиљада које му сваког месеца шаљу обожаваоци. Сећао се само да му је тај човек послао свој превод Андрићеве *Проклеће авлије* на јапански. Да, упецао се на Андрића. Знао је све нобеловце у књижевности. Како и не би кад је и сам сањао о томе. Допао му се превод. Наравно, озбиљан утисак о познавању језика, источњачке етикеције и уљудности оставила је и та електронска кореспонденција.

Писац не би био познат као мушичав и вечито пун изненађења да већ у трећем имејлу није обећао непознатом преводиоцу да преведе на српски језик његов нови роман који тек спрема за јапанско тржиште.

Шалу на страну, Отокоа ипак није баш био наивчина. Да би човек био планетарно популаран, осим

врхунског књижевног дара мора да поседује и супериорну интелигенцију, као и важне социјалне вештине. Међу делима Нобелових великана, у својој библиотеци имао је старо јапанско издање *Проклетје авлије* коју је превео чувени Шигеу Курихари. Није могао да одоли. Потпуно га је изненадила поетичност и дух новог превода који је добио од непознатог обожаваоца. Био је то корак даље.

Једва да је прошло десет месеци од од тог првог имејла, а он је био у авиону ка Београду.

Отокоа је и врхунски маркетиншки стручњак. Самопромоција му је ужа специјалност. Захваљујући том таленту, осим врхунског писања, наравно, он је постао врхунска литерарна звезда. Има још блиставих писаца у Јапану и другде, али ниједан други осим њега није доживео популарност класичне рок звезде. Свако његово појављивање из беле лимузине, којом се вози на потписивање књига, пратио је врисак егзалтираних обожавалаца, баш као некада Битлсе. И поред тога што су се за свако његово књижевно вече наплаћивале прескупе улазнице, оне би биле продате месецима унапред.

Годинама су се водиле озбиљне књижевне расправе да ли се иза његовог имена заправо крије тим духовнописаца који за корпорацију пише светске бестселере, а да је господин који се у јавности појављује као писац само добро плаћени глумац, крпена лутка, манекен комерцијалног пројекта. Те расправе су отишле толико далеко да су неки компјутерски стручњаци, специјално за ово истраживање, написали алгоритам

који би анализирао лексику и синтагму његових прича и романа са идејом да се провери пише ли то заиста један човек. Ако би те текстове писало више људи, програм би препознао више различитих образаца, логичких и лексичких. Овај програм је претходно употребљен за истраживање Шекспировог опуса. А све то време се о писцу причало и причало, писало и писало, а његови тиражи су расли и расли.

Теоретичари завере су приметили и да никако не може бити случајно то што се пишчева жена зове Јоко, а зна се, то је у свету најпознатије јапанско женско име, захваљујући супрузи убијеног Џона Ленона. Корпорација је, свакако, натерала јадницу да промени име из комерцијалних разлога, а англосаксонско тржиште је гутало његове романе. Ко зна – зна. Други су опет тврдили да је и Јоко фингирана, а да је писац годинама у истополној вези. На друштвеним мрежама појавиле су се десетине сведока који тврде да су очевици његовог тајног геј венчања у Лас Вегасу.

Злуради књижевни критичари, не умањујући пишчев књижевни таленат, злобно су констатовали да је његов дар да прави новац ипак већи. У свим његовим књигама помињу се разна дела класичне музике, а велика популарност те литературе је изазвала посебан феномен. Тиражи издања музике о којој је он писао нагло су расли. Било је очигледно да Јапанчеви фанови воле да читају слушајући музику која је и њему изворно допуњавала атмосферу. Писцу је класична музика била главно јело, а дезерт цез. Тако се заљубио у цез пијанисту Уда Елиота и помињао

његову музику у роману *Париске шуме*. То је довело до толиког раста популарности да је цезер продао огромне тираже. На крају су га ангажовали да за Netflix сними серију *The Eddy*¹.

Ето још једне Отокоине телескопске вертикале. Његово приповедење је попут руске бабушке: таман створи интригу, а она роди интригантнију кћи, која роди нову приповедну нит.

Уз све то, зли језици су сматрали да је он склапао комерцијалне уговоре са музичким издавачима да би маркетингао издања класичне и цез музике и са њима делио огромне зараде. А што па да не? То је као кад би осудили Федерера што игра тенис у најкама.

Велики писац је одлично знао да је, иако овај свет пати од вишка стварности настале сталним произвођењем информација, и даље и сам производио нове и нове приче о себи и свом животу, развијајући их до перверзних детаља. Ако је публика по својој суштини војерска, како им онда не пружити што више хране да би они, заклоњени зидовима социјалних станова, у сопственој усамљености, нахранили вечно гладне рашомонске мозгове. Пишчева велика предност била је то што је он одлично разумевао како функционишу најтананији закони који владају људским душама.

Велики маг писања и саморекламирања вешто је побуђивао интересовање своје армије поклоника којима је дозирано пласирао информације, стварајући им илузију да прате његов живот као у неком

¹ https://music.youtube.com/playlist?list=OLAK5uy_k3Fn7ShLtpsXAEaTKM77vgXT6-uPJA33w

ријалитију. Тако је, рецимо, лансирао причу да има фобију од летења авионом и да путује искључиво својим ролс-ројсом. И то не било којим. Писац је био гиздави власник модела Силвер Клоуд 1 и то истог оног који је возио Питер О'Тул у филму *Лоренс од Арабије* из 1962. Посебно је био поносан на две рупе од метка које су настале на луксузном аутомобилу при снимању филма.

Када се у свету разлио талас здравог живота на новом науком о исхрани и физичкој активности, писац баци на њега своју сурф даску успеха и изда књигу *Шта мислим кад кажем пливање*. Наравно, ето и инстант светског бестселера. Овај наслов се није скидао са топ-листа најчитанијих у већем делу света, поготово оног англосаксонског. Како и не би кад је писац детаљно дао рецепт како пливање утиче на развитак сиве материје, задужене за његово успешно писање: пливаш, мозак обливаш крвљу и кисеоником, прошириш му перформансе, даш му озбиљан књижевни задатак. Литерарне ганглије, синапсе за машту, речи, реченице, памет, бујају, пишеш све боље, живиш све дуже да би што дуже пливао, уживао, писао, пливао, бројао лову, пливао, уживао, писао. Док пливаш, мислиш, склапаш речи, реченице се сваким завеслајем сеју, чисте до есенције достојне високе књижевности. Наравно, у близини универзитета на којем се изучавало креативно писање, откад је изашла ова књига, осетно је порасла гужва на оближњим базенима.

Од Токија до Београда ваздушном линијом је скоро десет хиљада прилично развучених километара.

Писац је, наводно, на тај пут кренуо сам аутом. Вођен идејом да нема бизниса без шоу-бизниса, свакодневно је преко свог Facebook профила обавештавао своје обожаваоце о својој тренутној позицији. У центру Београда, испред сале МТС дворане, где ће се одржати његово књижевно вече, постављен је велики екран на коме се на електронској карти свакодневно ажурира његова локација на том дугом путу. На великом монитору исписују се, а каткад и преносе аудио-снимци његовог гласа са специфичним поетским порукама или цитатима из романа. Помама за јапанским писцем толико је расла да се група његових обожавалаца свакодневно окупљала у деветнаест сати испред дворане на Тргу Николе Пашића, када су се иновирали подаци на великом дисплеју. Не треба помињати да је број окупљених из дана у дан бивао све већи, а хук после његове поруке за тај дан све бучнији. На платоу су никле и тезге на којима се продају књиге јапанског генија, али и мајице, капе, шоље, кецеље за кување, беџеви, свеске и разне друге мамипаре-тричарије са његовим ликом. О феномену окупљања пишчевих обожавалаца почели су да се снимају документарни филмови, а ударна информативна емисија на државној телевизији је, пре временске прогнозе, извештавала о његовом приближавању српској престоници.

С обзиром на то да је Србија одувек била живахно политичко тло, власти су вазда биле осетљиве на окупљање људи на улицама. Очас се ту убаци неки агитатор и окупљање добије политичку конотацију.

Владајућа политичка странка прибојавала се да ово окупљање може да буде политички изманипулисано и претворено у грађанске протесте за смену власти. Због тога су се међу окупљеним обожаваоцима литеарне звезде убрзо појавили и полицајци: униформисани околу гомиле да издалека „обезбеђују скуп“, а они у цивилу унутар масе да ослушкују и сачувају окупљене од њих самих. За сваки случај, окупљање је, кришом, од стране службе безбедности, снимано специјалним камерама које су могле да идентификују свако лице.

За то време, писац је био у свом токијском лофту и натапао набујале му тестисе у базену на врху ексклузивне резиденцијалне зграде, кондоминијума са ливрејисаним портиром у лобију. Ионако му је лет био заказан тек за прекосутра. Насупрот ивице инфинити базена, где вода сече ведуту смогом замагљене јапанске престонице и чини је као да лебди, на каменом зиду светли неонски испис: *hedonism does not tolerate amateurism*.

Да не буде неке забуне: иако из ових редова каткад искочи нека иронична опаска о пишчевом манипулаторском таленту, којим додатно хипнотише огромну војску обожавалаца, ипак је он велики писац. Генијалан. Критичари су се чудили како је могуће да га још увек нема ни на ужем списку за Нобелову награду за књижевност. Мада, свет више није као некада. По теорији невероватноће, откада је Дилан добио Нобела, све је постало могуће, чак и да га он никада не добије.

Наравно, многи маскирани униформама његових фанова заправо су завидљивци и мрзители пишевог дела и лика, обливени вечитим чуђењем: како је овај човек оволико успешан? Нико се није питао колико је енергије и времена Курамама до сада уложио. Колики је пут морао да пређе да би био овде где сада јесте? Наравно, на почетку није ни знао куда иде, нити да ли ће тамо икада стићи.

Ко иде, а не зна где је кренуо, најдаље оде?

Место где се успех рађа митско је, далеко, за већину предалеко...

За издавача
Дијана Дерета

Лектура и коректура
Исидора Ињац

Ликовно-графичка ојрема
Марина Славковић

Прво ДЕРЕТИНО издање

ISBN 978-86-6457-598-0

Саша Буђевац
ЉУБАВИ
КИШНИХ СЕНИ

Тираж
1000 примерака

Београд, 2025.

Издавач / Штампа / Пласман: **ДЕРЕТА доо**, Владимира Роловића 94а,
11030 Београд, тел./факс: 011.23.99.077; 23.99.078, www.dereta.rs

КЊИЖАРА ДЕРЕТА, Кнез Михаилова 46, Београд, тел.: 011.26.27.934, 30.33.503

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-31

БУЂЕВАЦ, Саша, 1961–

Љубави кишних сени / Саша Буђевац. – 1. Деретино изд. – Београд :
Дерета, 2025 (Београд : Дерета). – 197 стр. ; 21 cm

Тираж 1.000. – Награда „Мирослав Дерета“ за 2025. → прелим. стр.

ISBN 978-86-6457-598-0

COBISS.SR-ID 177403145